

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **IMOS Brno, a.s.**
sídlem Olomoucká 704/174, Brno
zastoupen Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem
sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**
sídlem nábrž. Kpt. Jaroše 1000/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č.j. 55860/22/4300-12711-110766,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č.j. 55860/22/4300-12711-110766, kterým žalovaný zamítl žádost o prominutí úroku z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období:
 - od 1. 12. 2014 do 31. 12. 2014, stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 173897/19/4232-22791-050491, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 47017/20/5300-22442-712600 ze dne 16. 12. 2021,
 - od 1. 1. 2015 do 31. 1. 2015, stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 173900/19/4232-22791-050491, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 47017/20/5300-22442-712600 ze dne 16. 12. 2021,
 - od 1. 3. 2015 do 31. 3. 2015, stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 173901/19/4232-22791-050491, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 47017/20/5300-22442-712600 ze dne 16. 12. 2021,
 - od 1. 4. 2015 do 30. 4. 2015, stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 173902/19/4232-22791-050491, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 47017/20/5300-22442-712600 ze dne 16. 12. 2021,
 - od 1. 5. 2015 do 31. 5. 2015, stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 173903/19/4232-22791-050491, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 47017/20/5300-22442-712600 ze dne 16. 12. 2021,
 - od 1. 6. 2015 do 30. 6. 2015, stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 173904/19/4232-22791-050491, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, č. j. 47017/20/5300-22442-712600 ze dne 16. 12. 2021.
2. Důvodem zamítnutí žádosti byl závěr žalovaného, podle kterého nedošlo u žalobce k prodlení s úhradou daně z ospravedlnitelného důvodu ve smyslu § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a Pokynu č. GFŘ-D-47 k promíjení příslušenství daně ze dne 8. 3. 2021 (dále jen „Pokyn č. GFŘ-D-47“).

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy o tom, proč okolnosti tvrzené žalobcem nemohou zakládat ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroku z prodlení. Žalobce má za to, že ne všechny situace může Pokyn č. GFŘ-D-47 předvídat. Žalovaný tak vyšel z nesprávného výkladu neurčitého právního pojmu a jeho obsah ztotožnil pouze s příklady v tomto pokynu uvedenými; to založilo rovněž diskriminaci žalobce, který byl postaven na roveň subjektům, které si své daňové povinnosti neplní systematicky a se správcem daně nespolupracují.
5. Žalobce dále namítá, že žalovaný nezkoumal další podmínky spočívající v ekonomických nebo sociálních poměrech žalobce, jež zakládají tvrdost uplatněných úroků, ani četnost porušování povinností při správě daní.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrívá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. V posuzované věci je nesporné, že žalobci byla dne 4. 10. 2019 doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2014 až červen 2015. Dodatečné platební výměry na DPH nabyly právní moci dne 26. 12. 2021. V důsledku prodlení s úhradou DPH vznikla žalobci povinnost uhradit úrok z prodlení.
12. Podstatou sporu je, zda žalovaný dostatečně a v mezích zákonných kritérií odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o prominutí příslušenství daně.
13. Dle § 259b odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Podle odst. 2 může správce daně zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. Dle odst. 3 při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.
14. Dle § 259c odst. 1 daňového řádu při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem. Podle odst. 2 prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem poručil daňové nebo účetní právní předpisy. V souladu s odst. 3 pak pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odst. 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušil.

15. Zdejší soud, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2022, č.j. 7 Afs 292/2020-23, zdůrazňuje, že „na prominutí úroku není nárok, a to ani při splnění zákonných předpokladů (tj. žádost daňového subjektu a úhrada daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl). Rozhodování o prominutí úroku z prodlení se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005-55, nebo ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správního orgánu nevybočilo z mezí stanovených zákonem.“
16. Zdejší soud podotýká, že žalovaný založil své rozhodnutí na řádně zjištěném skutkovém stavu a vzal v úvahu zákonem předepsaná kritéria se zohledněním pravidel obsažených v Pokynu č. GFŘ-D-47 z důvodu zachování správní praxe důsledně vylučující excesy při promíjení příslušenství daně (zákaz diskriminace či naopak poskytnutí nepřiměřené podpory). Žalovaný řádně vysvětlil důvod, proč žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení zamítl; konkrétně, že k prodlení nedošlo z ospravedlnitelného důvodu, jehož existence je první z podmínek, jejichž kumulativní splnění zákon pro možnost prominutí úroku z prodlení vyžaduje. Napadené rozhodnutí se tak opírá o dostatek důvodů a není nepřezkoumatelné. Žalobce spatřoval ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroku ve své dobré víře, neboť doměření DPH nebylo důsledkem zanedbání či úmyslu vyhnout se placení daně, nýbrž šlo o lidsky omluvitelný prohřešek (dále zmiňoval v obecné rovině své ekonomické poměry a výši úroků z prodlení).
17. S žalobcem předestřenou argumentací se zdejší soud nemůže ztotožnit. Pokud jde o otázku samotné výše úroku, který vzniká ze zákona, tak jde o otázku vyřešenou již zákonodárcem stanovením příslušné sazby úroku a není na žalovaném, aby pouze z důvodu zákonné úpravy, jež se jeví žalobci příliš tvrdá, vážil prominutí úroku z prodlení; daňový řád stanoví jasná kritéria, která je žalovaný povinen v tomto směru posuzovat. K prominutí úroku z prodlení má docházet pouze ve výjimečných případech. Žalovaný zcela správně zvážil naplnění ospravedlnitelného důvodu z tvrzených důvodů, a nepostupoval tak, že by situaci žalobce pouze podřazoval pod některý z případů dle Pokynu č. GFŘ-D-47; naopak jeho situaci posuzoval z toho hlediska, zda může spadat pod pojem ospravedlnitelný důvod ve smyslu zákona. Žalovaný vysvětlil, že se v posuzovaném případě nejedná o výjimečný případ, který je omluvitelný (nepostačí pouze tvrzení o neúmyslném jednání či lidsky omluvitelném jednání), a rovněž se nejedná ani o případ, který z materiálního hlediska (z hlediska úhrady daní) představuje spíše formalistický prohřešek. Vycházel přitom nejen z obsahu žádosti (která se v této části omezila pouze na tvrzení neúmyslné lidské chyby), nýbrž i z obsahu daňového spisu, a dále poukázal na skutečnost, že žalobci již bylo prominuto penále v maximální možné výši 75 %. Žalovaný zdůraznil, že žádné skutečnosti, které by představovaly ospravedlnitelný důvod nad rámec Pokynu č. GFŘ-D-47, a to i s přihlédnutím k dlouhodobé správní praxi žalovaného, v případě žalobce nenastaly. S tím zdejší soud souhlasí a dodává, že i v žalobě žalobce argumentuje k existenci ospravedlnitelného důvodu pouze v rovině obecných tvrzení, která již řádně posoudil žalovaný; a proč došlo k samotné pozdní úhradě doměřené daně, to žalobce ani blíže nerozvádí.

18. Námitka, dle které žalovaný nezkoumal další podmínky v podobě ekonomických nebo sociálních poměrů či četnost porušování povinností při správě daní žalobcem, je pro posouzení věci rovněž irelevantní. Ze systematiky daňového řádu jednoznačně vyplývá, že žalovaný byl povinen nejprve zkoumat existenci ospravedlnitelného důvodu (§ 259b odst. 2 daňového řádu). Až následně, jestliže by shledal jeho existenci (a to ve vztahu k tomu, proč došlo k prodlení s úhradou daně), by zkoumal při posouzení rozsahu prominutí úroku ekonomické a sociální poměry žalobce (§ 259b odst. 3 daňového řádu) a četnost jeho porušování povinností při správě daní (§ 259c odst. 1 daňového řádu). V nyní posuzované věci však žalovaný již v prvotní fázi dospěl k oprávněnému závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody k prominutí příslušenství daně, a proto se již dalšími kritérii pro určení rozsahu prominutí úroku z prodlení nezabýval.
19. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

20. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a navíc je žalovaný ani nepožadoval, proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24.května 2024

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

